

Očakávajúc
blahoslavenú
nádej
a zjavenie
slávy

Titovi 2,13

živá SLOVA

6 1992
ROČNÍK XXIV

Jednosměrka

Asi ani nevš, že první zmínka o Liberci pochází z roku 1352, že je tedy velmi staré. Asi tě ani moc nezajímá, že byl několikrát vypálen a vydrancován nepřátelskými i spřátelemeny vojsky. Asi ti je zcela lhostejné, že díky technickému pokroku v minulém století se město začalo velmi rychle rozrůstat a ve třicátých letech tohoto století bylo v českých zemích druhým největším městem, hned po Praze. Již tenkrát mělo sto tisíc obyvatel. Vůbec nemám v úmyslu vyprávět ti historii města mezi dvěma pohoršími, které je mi desítky let domovem a které mám velmi rád. Ale musím tak začít, abych mohl vyprávět to, co mám na srdci.

Jako každé větší město má spoustu problémů. Pozůstatkem minulých dob jsou úzké ulice, kde se často nevezdou vedle sebe dvě auta.

Každý řidič, co k nám přijede, se zlobí, protože máme po městě spoustu jednosměrných ulic. A kdo se tu nevyzná, jezdí často z místa na místo a nedovede se trefit do ulice, která vede k cíli.

Tuhle jsem šel jednou takovou uličkou a na rohu vidím: modrá šipka, přikazující směr jízdy, ukazuje jedním směrem vzhůru. Někdo ji poškodil, uvolnila se, zvrátila a visela jen na jedné skobě.

Jak často i my bloudíme ulicemi našeho života. Naše závislost na zabezpečení rodiny, starosti o zdraví, závislost na mřížení druhých lidí, obava, abych nepřišel o zaměstnání, o přátele, abych umístil dítě do školy, abych... abych... nás velice často neustále někam směruje. Potáćíme se z místa na místo a znova a znova si necháváme čímsi přikazovat směr našeho života. Stále bloudíme z ulice do ulice a nejsme sto se z této závislosti vymanit a vzít to jednoduše přímým směrem.

Ta uvolněná šipka na rohu ulice každému z nás ukazuje, kde je řešení. Ne v těsných uličkách našeho života, ale tam nahoru, u nebeského Otce. Ale proč to říkám? Vždyť co bychom bez něho byli, ví?

*Dám ti prozřavost,
ukážu ti cestu, kterou půjdeš,
budu ti radit, spočne na tobě mé oko.*
Zájem 32,8,

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla 5 Kčs. - Rozšíruje administrace.

Devizové konto pro příspěvky zahraničních odběratelů: Komerční banka Vsetín, č. účtu: 34278-76159-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. - Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Jedidiah - "miláček Hospodinův"

Je to jméno, jímž prorok Nátan (=dárce) "pro Hospodina" pozdravil narození Davidova syna Šalomouna (=pokojný) z Betsabé (=dcera příslušnosti).

Jde o narození z nezměrné Boží milosti a lásky - zaslibující, zasvěcující a posvěcující (2S 12,25 Jr 31,1-4)!

Co vše ale předcházelo vzniku tohoto jména v pohnutých událostech, aby nám mohla být zjevena sláva pravého Boha v tom jediném, který je vpravdě hodným tohoto "jména nad každé jméno" - v Pánu Ježíši Kristu!

Uvedený text z 2S má souvislost s nevídaným satanovým zápasem o samotného Davida (=milovaný), o jeho dům, národ, trůn a královský majestát. Satan si chce vybudovat svůj vlastní "dům" uprostřed Božího lidu. Ukradl Bohu člověka a svou mocí usiluje o znehodnocení veškeré milosti, v níž se Bůh sklání ke svému padlému stvoření. V 2S 7,1 reaguje Bohem pomazaný vítězný král David svou upřímnou oddanou vděčností za

"odpočinutí vůkol všech svých nepřátel, které mu Bůh dal". Jeho srdce touží zbudovat důstojný příbytek Hospodinu. Se svým úmyslem se svěřuje prorokovi Nátanovi. Ten má velikou radost a ani ho nenapadne pochybovat o tom, že by Davidův úmysl nebyl v souladu s Boží vůlí. K vlastnímu velkému překvapení však musí králi tlumočit, že Bůh jeho touhu odmítá. Zároveň ho však konejší, že On - Bůh sám - vzdělá Davidovi jeho vlastní dům, a právě z Davidova semene utvrdí jeho království... aby v něm On sám ustanovil dům svému jménu a království, které je věčné (Boží)! - (v.8-13)

Vidíme tu vzácnou souvislost s milostí Boží, slíbenou padlému člověku už v ráji - "v semeni ženy, které potřebovalo hlavu" jako odpověď na "potřenou patu" lidského poškození (1M 3,15)! To ovšem David ve své jistě vzácné a upřímné touze stavět chrám Hospodinu ještě nemohl pochopit, že nejdříve musí Bůh sám vystavit Davidovi jeho vlastní pozemský dům! Nemohl ještě porozumět ceně rodinného zázemí (jako ostatně mnohý z nás), bez něhož nelze Bohu nic stavět! Dosud neví, jak hrozným hřichem sám poskvrtí "chrám" svého vlastního těla - 2S 11,3-5 a z důvodu prolévání krve (1Pa 28,2-3), což platí zejména o nevinné krvi Uriáše Hetejského (=Hospodin je světlo), ztrácející své posvěcení pro stavbu Hospodinova domu.

Nyní již chápájí Nátan slouží Davidovi Boží milostí ku pokání (Ž 51), ale odpouštějící Bůh nemůže požehnat "dítěti Davidova cizoložstva" bez vážných zhoubných důsledků u jeho rodinných příslušníků. **Hospodin neodjímá Davidovi milost, ale dává mu jasně najevu jeho vlastní škodu, když narušuje Boží výstavbu svého vlastního domu!** (A to v souladu s vlastním Davidovým rozsudkem mimo smrt jeho)!

Jak božské je nevystižitelné Boží odpusťení pro naše lidské myšlení právě v otázce přenesení Davidova hřachu. Vždyť hřich provinilec je přenesen na nevinného (byť si ji kající hříšník sám pro sebe určil, jak to vidíme u Davida) - (2S 12,5-6.13.b). Znovu se přesvědčujeme, že naše vlastní porušené lidské já nemůže Bohu nikdy nic postavit - ani lidský syn Davidův - moudrý Šalomoun, který je ve skutečné prorocké jasnozřivosti nazván jen obrazně Jedidiahem - Božím miláčkem, hodným stavět chrám Hospodinu

podle světla daného Hospodinem (2S 12,24-25). Je to triumf vítězné Boží lásky nad satanovou mocí v porušeném adamovském lidství v "druhém Adamovi" - "zasliseném se meni ženy", v tomto "pravém Synu Davidovu" a v "pravém Jedidiahovi", v němž se Bohu zaslilo - v Pánu Ježíši Kristu!

Vždyť vlastně jen pro Něho a pro svá zaslisení v Něm mohl Bůh přenést Davidův (a také náš) hřích na Něj nevinného. Jen pro Něho a pro svá zaslisení v "křvi Božího beránka" Bůh mohl ušetřit Davida (a také nás) od neodvratné smrti (2S 12,13).

Tak získává David - jen z nevýstižné Boží milosti zasliseného, Bohu zasvěceného a pro Boží svědeckství na zemi posvěceného syna Šalomouna - Jedidiahu - stavitele Božího domu. A navíc - k úplnému zahlazení Davidova hřachu právě z ženy jeho největší životní hanby - Betsabé. Tak po těžké prohrze se Davidovi dostává jedinečného vítězství v Hospodinových bojích v Rabba (=veliký), v hlavním městě Ammonitských (2S 12,26-31).

Tím však souvislost s Jedidiahem a jeho stavbou chrámu v našem starozákonním obrazu nekončí. Boží milost a jeho zaslisení pokračuje dále. Pro nás je nyní zvlášť významné slovo Páně: "Královna od poledne povstane k soudu a potupí pokolení toto, nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu - a aj, víceť tuto nežli Šalomoun" (Mt 12,42). Šalomoun ve své upřímné a bohalibé touze po moudrosti k nezistnému vedení a rozsuzování Božího lidu - ve vědomí své odpovědnosti a závislosti na Bohu - vystavěl v Boží bázni velkolepý chrám na Sionu. Svou pozdější bláznivou závislostí na pohanských ženách však sám poskvruje Boží dílo svým **duchovním cizoložstvím modloslužby**. Zrazuje své "šalomounství Boží moudrosti", své "davidovské synovství" a "jedidiahovskou výsadu"! Tenkrát ještě nevěděl nic o budoucím zpustošení a pohanské zkáze svého chrámu - stavěnému pro Hospodina a pro jeho slávu. Nemohl mít ani tušení o budoucí podvodné kráse Herodova chrámu, jímž se tento Idumejec bez Davidovy berly zalsí Židům i Římanům.

Jak dlouho a trpělivě hledal Syn člověka - božský "Syn Davidův" - pravý Boží Jedidiah stále marně v Herodesově saducejsko farizejském chrámu v Jeruzalémě svého nebeského Otce. On - Mesiáš, sám Stavitel a nejen Služebník, ve všem věrný jako Mojžíš, On sám, putující "chrám Boží", nemající na tomto světě ani u svých vlastních, mezi něž přišel, místa. S jakou bolestí zanechává jejich dům pustý (Mt 23,38), když v jeruzalémském chrámu svého nebeského Otce nenašel a když viděl zánik učednicky obdivovaného chrámu, z něhož nezůstal kámen na kameni (Mt 24,1-2).

Boží láska cítila utrpení, když se dotýkala kamenných srdcích těch, kteří se "posadili na Mojžíšovu stolici", aby konečně pochopili smysl Zákona a proroků "masitým srdcem" a nemusela je odsoudit slovem: "Zrušte chrám tento - a ve třech dnech jej vzdálám" (J 2, 18-21) - s důkazem znamení proroka Jonáše: Božím vítězstvím života nad smrtí svým svědeckstvím prázdného hrobu.

Je to důkaz, že On - Pán Ježíš Kristus - je jediným pravým chrámem Božím, v němž mohla na této zemi tělesně přebývat Boží plnost se svatostí a spravedlností, dokonalá láska v kněžské službě Beránkovy krve zástupné oběti a moci vítězství Duha Božího nad duchem nepřitele ve znovuzrozeném člověčenství.

Jaký to důkaz, že On - Pán Ježíš Kristus - je více než Šalomoun pro své učednicky v budování chrámu svého Ducha v nich a s nimi - své církve. Vždyť Bůh "neprebývá v chrámech lidskou rukou udělaných" (Sk 7,44-54 a 17,24), ale pravý Boží chrám je

z živého kamene, založený samotným Bohem na kameni úhelném, vybraném, drahém, v nějž věříce, nikoli nebude zahanbeni (1Pt 2,4-7).

Vždyť pravá krása Božího domu - církve - je právě v tom, aby každý její lid mohl být jako On sám "chrámem Ducha svatého" (1K 3,16), aby se na něm mohli všichni spolu vzdělávat v Boží přísobě v Duchu svatém (viz Ef 2,19-22). Abychom byli jediným harmonickým organismem těla Kristova, navzájem spjatým s Ním - svou hlavou církve (1K 12,13.27) a aby se při nás všech v Něm naplňovalo požehnání (Ř 8,25.29.32.34.37.39).

Jaký to Boží a náš Jedidiah, vítěz v bojích Hospodinových za nás a na našem místě - dar a oběť Bohu u věni rozkošnou. Jakou to jedinečnou oběť obětoval v chrámu svého těla pro Boha k jeho cti a slávě - a pro spásu a dokonalost svého "těla" - Církve. (Žd 10, 5-23).

A ještě nakonec "nátanovské" Boží slovo pro mne a nás všechny: Nejsem i já viněn "krví Uriášovou" pro svou netečnost a podceňování vážného napomenutí a prosby apoštoly (Ř 12,1-3) a pro svou zpronevěru ve věci stavby chrámu Hospodinova, když v něm nezůstávám a nejsem věrným služebníkem v jeho domě? (Žd 3,1-6)

A přece - přes všechno minulé a možná ještě i současné, co mne a Tebe trápí - jsi a zůstáváš navěky pro Pána Ježíše Krista, v Něm a s Ním stejně Jedidiahem - Božím miláčkem, Ty i já.

kk

Zaujímavosti

Kto by to bol ešte nedávno čo i len tušil, že z ateistickej a "čínskej" albánskej metropoly Tirana zaznie mohutný hlas evanjelia zo rozhlasu! Áno, nášmu Bohu je všetko možné! Od 1. októbra 1992 Rádio Tirana vysiela na stredných vlnach posolstvo evanjelia do celého sveta. Počutelnosť je z tejto vysielačky veľmi dobrá a tak milióny poslucháčov budú môcť denne sledovať kresťanské programy. Sme vďační za túto úžasnú Božiu milosť. Zároveň je to memento, že Pánov príchod je predo dvermi. Veď aj pomocou Rádia Tirana bude evanjelium hlásané až do posledných končín zeme.

(Poznámka redakcie: Ak chcete počúvať vysielanie z tejto stanice, nalaďte svoj prijímač na stredné vlny 215m (1395 kHz) každý deň od 21,30 - 21,45 - slovenské vysielanie, od 21,45 - 22,00 české vysielanie).

* * * *

Biblická skúška, či Boží trest? 28. októbra vraj príde Ježíš na oblakoch. To sú "palcové" titulky z denneška Nového Slováka Ráno, zo 7. septembra 1992. Doslova tak to hlásia leták Mission for the coming days z kórejského Soulu, ktorý prívrženci tejto spoločnosti povhadzovali do poštovných schránek. Leták obsahuje aj aktuálnu vyhrážku, že "ak týmto posolstvom opovrhnete a ak by ste Ježíša, ako Vášho jediného absolutného Spasiteľa, nepríjali, dostanete sa od 29. 10. 1992 do sedemročného utrpenia, počas ktorého budú takmer všetci ľudia na zemi brutálne usmrtení. Ak počas obdobia utrpenia dostanete na vašu pravú ruku alebo na čelo značku 666, príde do pekla".

Nuž takto azda nie. Ale aj toto náti počítaj s blízkym Pánovým príchodom.

jk

Svedectvo bývalého satanistu

Počas evanjelizácie Arila Edvardsena z Nórska som sa v rámci reportáže pre TWR pozahováral s mladým bývalým satanistom, ktorý je dnes aktívny kresťanom. Z jeho svedectva vyberáme:

"Volám sa Andrej, mám vysoko dvadsať rokov. Vyrastal som v ateistickej rodine. Nemali sme žiadne ideály, nepoznal som ani lásku, ani šťastie. Keď som dokončil stredoškolské vzdelanie, pokračoval som v štúdiu vo vojenskom učilišti. Tu som sa stretol s tvrdou hudebou a myšlienkami satanismu. Konečne ma čosi "chytilo". Bol som šťastný, keď som dostal satanskú bibiu. Jej učenie bolo pre mňa uchvacujúce. V spoločnosti satanistov som sa zúčastňoval tzv. čiernych omší. Chceli sme zabíjať akéhosi človeka. Naštastie nám to nevyšlo. Bol som takým fanatikom, že ma samého pochytila túžba po samovražde. Žiletkou som si podrezal žily, no zachránil mi. Neskor som sa bil relazami a osinaným drôtom po holom tele. Fyzická bolesť a krv ma prinášali bližšie k satanovi a ja som si myslal, že je to najlepšie, čo môžem robiť. V hĺbke duše som však bol nešťastný. Vedel som, že žijem vo mne a skončím veľmi zle. Bol som na konci súl, keď som bezciele vyšiel do ulíc mesta. Tu som akoby náhodou narazil na skupinu mladých ľudí, ktorí s gitarou spievali kresťanske písne a hľásali evanjelium. Nikdy predtým som nič také nepočul. Naraz do mojej ubolenej, satanom zotročenej duše prenikli lúče Kristovej lásky a milosti. Satan sa zmietal v agónii, ja som vedel, že Pán Ježiš je aj pre mňa tá jediná cesta k spásie, pravda a život. Neváhal som a vyznal som všetky moje hriechy a blúdenia. Klačal som pod golgotským krížom a satan musel utiecť. Prijal ma Pán Ježiš a ja dnes patrím iba Jemu. Pomáham zotročeným mladým priateľom poznávať vyslobodzujúcu pravdu."

Bol som šťastný toho večera, že sú takéto obrátenia, že Božia milosť stačí na akúkoľvek satanskú zlobu. Vítazstvo predsa patrí ukrižovanému a vzkriesenému Pánovi. Iba s Ním je aj naša cesta do večnosti bezpečná a šťastná."

jk

Kresťané mohou s užitkem využívať zen a jógu !?

Teologický vedecký: "Je len jeden Boh..." (Esen-idea).

"Zen a jóga jsou meditativní praktiky, které mohou s užitkem využívat i kresťané". Tento názor zastával profesor srovnávacích náboženských věd Michael von Brueck (Mnichov) v přednášce na téma "Spasen meditací?" na konferenci v Esseenu. "Tyto cesty meditace mají sice kořeny v buddhismu a hinduismu, preto však tato náboženství vyjadřují - jen jinými symboly

- to, oč jde i v kresťanství: o cestu k Bohu. Je len jeden Boh, ten však může být v různých náboženstvích zakoušen různě. Podle názorů teologů jsou zen a jóga cestami k pravému setkání s bližními i s Bohem. Jejich prostřednictvím je člověk smířen s Bohem a se světem. Vidí pak svět jinýma očima a může žít svobodně a bez strachu, třeba před lidmi, neočekávanými událostmi anebo před smrtí. Meditace odstraňuje vnitřní zábrany a člověk se otevírá novým poznatkům. Tak se učí, že duch Boží" - říká von Brueck - "je kolem nás i v nás." Člověk je znova zrozen a vzkříšen k pravému životu. Teolog varoval před meditací

bez úvodu. Není-li vhodný učitel či skupina, spíše prý uškodí než pomáhá. (Die Wegweisung 9/91).

Co k tomu dodat?

Idea mtrumilovnosti a všeobecného smíření je lidské povaze veľmi pŕjemná a lákavá, ale preto je v pŕíkrem rozporu s Boží vúlou, zjevenou v Bibli.

Jaké je to kresťanství, ktoré ve jménu porozumění a chápání druhých ignoruje jasné a jednoznačné prohlásení Kristovo: "Já jsem cesta, pravda a život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne" (J 14,6). Vždyť podle Bible je jen jedna legitimní cesta k Bohu: "skrze krev Ježíšova, tou cestou novou a živou, kterou nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své" (Žd 10,19.20). "Kdo nevchází dveřmi do ovčince ovce, ale vchází jinudy, zloděj jest a lotr" (J 10,1).

Mějme se na pozoru před rádoby "křesťanským" náterem, který si z křesťanství vypoují pouze název jako krycí plášt, ale od Krista je na hony vzdálen. Uvědomme si, že jsou zcela určité hranice dialogu, jejichž překročení se rovná zradě Krista. S takovým "křesťanstvím" je nutno se rázně a nekompromisně rozjet. "A tehdáž, řekl-li by vám kdo: Aj, teď jest Kristus, aneb aj, tamto, nevěřte. Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci a budou činit divy a zázraky ke svedení, by možné bylo, také i vyvolených. Vy pak šeříte se. Aj, předpověďl jsem vám všechno." (Mk 13,21-23).

red - tp

Chodíte rádi za deště na vycházkou? Že ne? Že vám padají kapky deště za krk? To je ale veliká škoda! Připravujete se tím totiž o spoustu pěkných zájatků.

Já mám například velkou slabost právě pro zmíněné kapky. Taková kapka rosiny uprostřed listu kontryhelu, prozářená sluníčkem, se třpytí všemi barvami jako vzácný drahokam. Jednou jsme s dětmi vyrazili

mrholení do lesa. Během cesty přestalo pršet a my na pasece v trávě našli tisíce a tisíce bělostných perliček rosiny. V horách, bylo to brzy ráno, všude mlha a vlezlé vlhko, jsem mezi dvěma stromy našel nádherný perlový náhrdelník. Perličky byly navlečené na nejpevnější vlákno na světě - na pavučině.

Anebo - všimli jste si mladého lístečku buku? Zjara bývá světle zelený, potažený jakoby voskem. Po jeho okraji jsou drobounké něžné chloupy a na jeho špičce bývá po dešti kapka.

Milují tyhle drobounké čarokrásky. Mám kapičky vyfotografované černobíle i na barevných diapositivech. Obzvlášť je-li kapička na makrofotografii, tedy mírně zvětšena, je na obrázkou působivá.

Bez vody a kapek by vůbec spousta fotografií ztratila na působivosti. Snímky za šera nebo v noci se doporučují dělat právě za deště nebo po dešti.

Všimli jste si někdy večer na podzim, když chybí v korunách stromů listí a když korunu prosvětluje veřejné osvětlení, jak mokré větve dělají okolo světla soustředné kruhy? Prohlédněte si někdy takový strom. Nespěchejte a dívcejte se. Jaká je to krása. A zamyslete se nad tím vším. Kruhy uvidíte jen tehdy, když prší, nebo je krátce po dešti.

Mnohokrát mne již napadlo, že je to vlastně podobenství společenství věřících

lidí. Přijdete-li mezi lidí, kteří milují celým srdcem Pána Ježíše Krista, okamžitě poznáte, že je uprostřed nich. Tito lidé jsou naplněni Jeho láskou a ona způsobuje, že září jako větve okolo světla. Jsou jeho láskou navzájem spojeni a ona vytváří soustředný kruh, jehož středem je On - Ježíš.

Potom navštívíte společenství jiné a cítíte, že tu cosi chybí. Mluví se tu sice také hodně o Kristu, neustále se ukazuje na střed, ale marně hledáte zářící soustředné kruhy. Ty je možné spatřit jen za deště. Jen když prší Jeho láska.

Jaké je počasí u vás ve sboru?

skr

vnitř tlačil mohutný nápor mocného proudu, který postupně zavřel Bibli a odložil ji do knihovny, způsobil, že kolena ztuhla a přestala se sklánět před Pánem Bohem. A pak našepťoval, že Pána Boha už vlastně ani nepotřebujeme a že si docela dobře vystačíme sami.

Jak se takový proud dostává do našeho života? To si musí přezkoumat každý sám. Každý z nás má takové trhlinky, jimiž může do jeho života vniknout svět. Možná, že je to přílišné holdování sportu, nebo nadmerná a naprosto nevybfravá četba, přehnaná pracovitost, společenské závazky anebo jenom docela obyčejná televizní obrazovka, od které se neumíme odpoutat. A tak se člověk krok za krokem vzdaluje od zdroje života, jeho vlastní život je zanesen neužitečným pomíjícím balastem.

Je třeba se vzchopit a vynádat pronikajícího nepřítele a to nemilosrdně a bez kompromisů. Nenechme se jím oklamat! Nevzdávejme se - ustoupit musí on - jinak zůstane nám beznadějně na souši. V srdci věřícího člověka není místo pro Boha i pro svět!

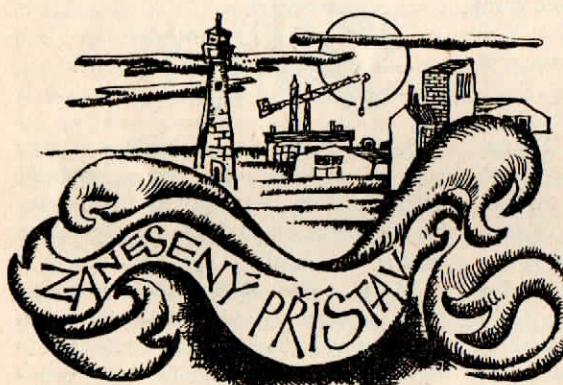
Špatné zvyky kazí dobré mravy.

(IK 15,33).

**"Nemilujte svět,
ani to, co je ve světě...
svět pomíjí i jeho chtivost;
kdo však činí vůli Boží,
zůstává na věky."**

(IJ 2,15,17).

Náher zu Dir 2.12.1989 - přel. tp

Ještě před několika staletími bylo francouzské město Aigues-Mortes středomořským přístavem. Ve 12. století odsud vylouvaly křižácké výpravy do Svaté země - do Palestiny. Dnes leží Aigues-Mortes asi 6 km od moře. Bývalý přístav je zanesen pískem.

Kolik křesťanů se podobá tomuto píska zanesenému přístavu! Během času se v jejich srdci uchytil a zabydlel svět. Náos byl zprvu téměř neznatelný. Ale po letech zesvěštění silně pokročilo. Člověk tu a tam ustoupil tlaku okolí, samozřejmě vždycky s vnitřním přesvědčením dál už neustupovat. Ale vzniklou štěrbinou se do-

DUCHOVNÍ TAJEMSTVÍ HUDSONA TAYLORA

(Úryvek z knihy)

Marie Taylorová procházela totiž od počátku období veder trápením a zármutkem, i když mu ve svém srdci nedala mnoho prostoru. Nejmilejší a nejbystřejší z jejich dětí byla malá Gracie, která se jim narodila v Ning-po. Teď jí bylo téměř osm let. Byla naplněna láskou k Pánu Ježíši a k lidem v okolí, a tak i velkou pomocí v misijní práci. Pro své mladší bratry byla tím, čím jako sestra může vůbec být. Ale s příchodem dlouhých horkých dnů začala Gracie chladnout. Přestože rodiče vzali děti do hor, nic nemohlo zachránit mladý život. Vedle svého umírajícího dítěte ve starém zchátralém chrámu Hudson Taylor čelil situaci za sebe i své nejdražší.

Nebyl to prázdný ani nerozvážný čin (psal bratru Bergerovi), když jsem znal tuto zem, její lid i podnebí, a přesto jsem položil svou ženu, naše děti i sebe na oltář této služby. A On, kterému tak nehnědě, leč jednoduše a ve zbožné upřímnosti sloužíme, jak se o to snažíme - i s určitou měrou úspěchu - , On nás ani nyní neopustil.

Své matce psal i o bolestných pocitech.

Naše drahá malá Gracie! Jak nám ráno chybí její milý hlas, jeden z prvních zvuků, jež nás těšily při probuzení a po celý den až do soumraku! Když jdu na procházku, cítím vedle sebe její cupitající postavičku. Přicházejí znova myšlenky, jako bušení agonie, "je to možné, že už nikdy neucítím tlak té malé ruky..." , že už nikdy neuvidím jiskření těch jasných očí?" A přece není ztracená. Necháél bych, aby se vrátila zpět. Isem vděčný, že raději ona byla vzata než kdokoli jiný, ačkoli byla slunečním paprskem našich životů... Myslím, že jsem nikdy neviděl nic tak dokonalého, tak krásného jako pozůstatky našeho drahého dítěte. Dlouhé jemné řasy pod jemně klenutým obočím; nosánek, tak precizně modelovaný; malá ústa, tak výrazně sladká; čistota rysů bílého obličeje... všechno tak hluboce působilo na srdce a mysl. Pak její milý, malý čínský kabátek a ruky složené v klíně, držící jedinou květinku - och, bylo to náramně krásné a současně tak těžké při vědomí, že se to navždy ztratí našemu zraku! Modli se za nás! Chvílemi se zdá, že jsem přemožen vnitřními i vnějšími strastmi spojenými s naší prací. Ale On řekl: "Já tě nikdy neopustím, ani nezapomenu" a "moc má v nemoci tvé dokonává se." Tak se stáň.

V zármutku z této bolestné ztráty se manželé Taylorovi nově zasvětili úkolu přinést vnitřní Čínské evangelium. Do konce roku navštívili všechna prefekturální města v Cheh-kiangu. V sousední provincii byl obsazen Nanking a členové Misie pracovali ve střediscích vzdálených až čtyřadvacet dnů cesty. Také sbor v Hang-chow byl dobře veden Wang Lae-djunem jako kazatelem...

Kniha vyšla v našem vydavatelství v Ostravě - poznámka redakce.

Kým ešte bola naša mama medzi nami, vždy sa veľmi tešila na vianoce. "Všetky sviatky sú krásne", hovorievala, "ale vianoce sú najkrajšie. Spevy vianočných chorálov, radostné posolstvo o narodení Pána Ježiša Krista, s ničím neporovnatelná atmosféra Štredého večera, to je niečo úžasné." Svoje posledné vianoce na tejto zemi prežila na nemocničnom lôžku. Bola celkom nevládna, ale jej duch zalistal do nebeských výšin, odkiaľ raz prišlo nádherné posolstvo o narodenom Kráľovi pokoja. Dnes je už v Jeho prítomnosti a prežíva vianoce v nebesiach. Či sa aj tam slávia? To presne nevieme, ale táto úžasná udalosť narodenia Spasiteľa na zemi nie je zabudnútá.

Spomínam si na svojho priateľa, ktorý nemal ešte ani päťdesiatku a práve cez vianoce prežíval svoje posledné zemské hodiny. V kruhu svojej rodiny posledný raz pomaly prehľadal kúsky ryby a jeho zrak už mieril do krajiny večného dňa, nekonečných sviatkov a spevu novej piesne. Krátko po Novom roku sa jeho pozemská pút skončila.

Nedávno som navštívil sestru z nášho zboru. Na jar tohto roku jej minulo osiemdesať päť rokov. Už štyri roky je ochrnutá na ľavú stranu tela, väčšinou leží na posteli. Keď som sa jej pýtal, ako prežíva vianoce, povedala ľahko srozumiteľnú vetu: "Keď je pri mne môj Pán, aj takéto vianoce sú krásne."

Po tieto vianočné sviatky myslím viac ako inokedy na ubolených. Na deti, ktoré trpia preto, že nemajú jednoho zo žijúcich rodičov, na mladých chlapcov, ktorých opustili ideálne lásky, myslím na ustaraných a ubitych ľudí už či doma a či v domovoch dôchodcov alebo v nemocničiach. Tam pravda trávia svoje inakšie vianoce aj mnohí mladí a ľudia stredných liet, ktorým už, už dochádzajú sily a trpia a trpia. Práve na vianoce. Melódiu Tichej svätej noci vnímajú ako žalospev stroskotanca. Aj vám, ktorí ste v takejto nepohode, milí priatelia, bratia a sestry, chcem poželať prítomnosť narodeného Záchrancu z Betlehema.

Je mi smutno, keď cez takéto krásne sviatky vidím podnapitých, či omámených drogami. Aj oni, aj tí okolo nich trpia. Rozpoviem vám jeden smutný vianočný príbeh, naštastie s dobrým zakončením.

Bolo to v jeden z vianočných večerov, keď sa otec rodiny nevrácal z hostince. Doma vzlykali. Vedeli, že zase to budú zlé vianoce. Neskoro večer poslala matka prostredného synka po otca. Horko-ľahko sa nechal prehovoriť a spolu sa pobrali do tmavej, zasneženej, vianočnej noci. Chlapček vráv otcovi: "Otec, ty chod napred a ja pôjdem v tvorých ťapajách..." "Ty pôjdeš v mojich ťapajach?" - zarazil sa opitý otec. "To sa nesmie stať!"

Razom vytriezvel, zobrajal chlapca do náručia a opakoval: "Synček, len nech odtuč v takýchto mojich ťapajach. Ja už nechcem takto..."

Keď sa po tieto vianočné sviatky modlím, nemôžem zabudnúť na dorájanú Bosnu-Hercegovinu, Chorvátsko, Abchádzko, Južnú Afriku, Blízky a Stredný východ, Strednú Ameriku, Severné Írsko... Nemôžem zabudnúť na hladom zomierajúcich ľudí v Somálsku a inde vo svete, kym my hodujeme pri vianočných stoloch. Nedá mi, aby som si nespomenul na tých okolo mňa, ktorí stratili zamestnanie, majú nepochopenie vo svojich rodinách, ktorí trpia depresiami a bolestami, ktoré nikto nevidí. Myslím aj na ľudí uväznených, chlapcov na vojne, ľudí, ktorí ľahko pracujú aj počas sviatočných dní, len aby bolo lepšie. Všetci potrebujeme Spasiteľa, jeho lásku a neustálu prítomnosť. Potrebujeme, aby prebýval v našich srdciach a s ním pokoj a radosť aj v čase nepohody. Myslím na slová básnika: Keby sa Kristus tisíc ráz narodil v Betleheme, ak sa nám v srdciach nezrodí, naveky zahynieme.

A záverom ešte jeden vianočný príbeh. V istej zámožnej rodine práve na vianoce oslavovali narodenie svojho vytuženého dieťaťa. Prichádzali príbuzní a hostia, vchádzali do vysvetnej haly luxusnej vily a odkladali svoje honosné kožuchy kde sa dalo, keď už boli vešiaky plné. Začali sa oslavky, popíjali a jedli. Až napokon si ktosi spomenul na oslavované dieťaťo. Kde vlastne je? Hľadajú, hľadajú, až napokon s hrôzou zistili, že je v kolíske pod kožuchami, sotva dýchajúce...

Ak máme tak či tak vianoce plné jedál, nápojov a darov spod stromčekov, nezabudnite na narodené Dieťa z Betlehema! Veď ono je Spasiteľom sveta a tvojím osobným. Vianoce sa slávia kvôli Nemu. To všechno ostatné sú iba kulisy. Napokon aj bolesti a problémy, nešťastia a trápenia, skúšky viery, to všetko v jeho prítomnosti stráca na sile a víťazí jeho pokoj. Nech vás všetkých naplní aj v týchto slávnostných dňoch.

jk

ZÁSADA DRUHÉHO PRED PRVNÍM

Celymi dějinami spasení se táhne jako červená nit to, že Bůh staví stále znova mladšího před staršího, menšího před většího a vyvoluje druhé před prvním:

- ne Kain, nýbrž Abel a jeho nahradník Set,
- ne Jafet, nýbrž Sem,
- ne Izmael, nýbrž Izák,
- ne Ezau, nýbrž Jákob,
- ne Manases, nýbrž Efraim,
- ne Aron, nýbrž Mojžíš,
- ne Eliab nýbrž David,
- ne první král, nýbrž druhý,
- ne Stará smlouva nýbrž Nová,
- ne Izrael, nýbrž Církev.

Bůh vždy "první ruší, aby druhé ustanovil" (Žd 10,9). Volí ve světě to slabé, "aby zahnil ty moudré" (1K 1,27). Povolává ty poslední a činí je prvními, a první činí posledními (Mt 19,30). A to všecko se děje proto, "aby se nechlubilo před obličejem Jeho žádného těla," nýbrž, aby "kdo se chlubí, v Pánu se chlubil" (1K 1,29,31).

V lidských dějinách probleskují nocí soudu vždy znova červánky nového dne, a nad zlověstnými mraky hněvu se klene duha Božského Vykupitele...

Vybráno z knihy E. Sauera: Svitání spásy světa (Das Morgenrot der Welt erlösend), kterou přeložil bratr Dr. J. Mynařík a která je připravována do tisku v našem vydavatelství. Bude to vyhledávaná pomůcka zejména pro sloužící bratry.

Rozhovor o ateismu aneb: Víra je nadějných věcí podstata

Nedávno se mi dostal do rukou stručný a svým způsobem zvláštní dopis. Bylo v něm napsáno:

"Děkuji za to, co jste mi poslali. Ale jsem ateistka, vždy jsem jí byla i budu. Moje přesvědčenec je zdravý rozum a realismus."

Otevřen a upřímně vyjádřený názor je mi vždy podnětem k zamýšlení. Tyto tři věty za to určitě stojí, protože vyjadřují velmi rozšířený, tak říkajíc moderní pohled na věc.

Je důležité si všimnout, že i tento krátký text vlastně obsahuje dvě části, které je nutno rozlišovat. Pokud to někdo řekne jako celek jedním dechem, tak se dopouští závažné neprécnosti.

Nikdo přece nemůže prohlašovat, že by ateisté zdravého rozumu používali, zatímco věřící lidé nikoli, protože prokazatelně je tomu často právě naopak. Jedná se o dvě odlišné oblasti, z nichž jedna nevyplývá z té druhé - i když se mohou navzájem ovlivňovat.

* * *

Rád bych se na chvíli zastavil u té první části - to je nevěrectví. Připojím dvě, mám za to, rozumné připomínky, které jsem říkal i v nedávné době, kdy ateismus zaujímal místo bezmála povinného náboženství.

1. Ateisty se ptám: vyjádří svůj životní názor kladným způsobem. Proč začíná slovíčkem NE, a-teista, ne-věřím, že je Bůh; tím říkáš, co neděláš nebo nepřipouštíš, ale pověz mi, co děláš a za čím jdeš. Pro toto svoje záporné tvrzení, mělo-li být uspokojivé, bys musel mít skutečně pevné důkazy, které nemáš.

Říká-li ateista, že nevěří v existenci Boží, tak vyjadřuje poctivě to, co si myslí, ačkolи při tom opomíjí celou řadu faktů, které by ho měly zneklidňovat. Říká-li ale, že je ateistou a zdůvodňuje to rozumem, pak je to omyl už v základu jeho přesvědčení.

2. Já skutečně pravdivě a upřímně přiznávám, že věřím tomu, na co důkaz nemám. A právě to mne udivuje - proč je věda zde vždy znova v koncích, když už si myslela, že je téměř u cíle? Nejsou zde důkazy, ale je možno pozorovat mnoho stop. V tom právě vidím úžasné umění, stvořit všechny věci tak, aby ta tvůrčí činnost nebyla dokazatelná ani pro, ani proti. Protože ten Tvůrce chce být přístupný jinými prostředky, než fyzikálním nebo chemickým rozborem. V přístupu k němu nemají přednost lidé s lepšími rozumovými schopnostmi nebo větším IQ, ale všichni - kteří vírou přijmou jím nabídnutou cestu.

* * *

Tak jsme si povíděli něco o nevěře, nyní několik slov o užívání rozumu a na závěr pak o všem.

Rozumné uvažování je anebo má být nám lidem vlastní, vždyť touto schopností člověk vyniká nad ostatní stvoření. Je to snaha rozluštit dosud nepoznané a jak se říká přijít věci na kloub. Vzpomínám si, že jsem jako mladík kdysi viděl, jak se po obrazovce osciloskopu pohybuje pouhý jeden světelny bod. Dnes zná televizní obraz každé dítě, ale já tehdy už o elektrotechnice něco věděl, a přece tento světelny bod ve mně vyburcoval snahu ro-

zumět tomu, proč a jak to funguje. Srovnávám-li sám sebe i jiné věřící lidi se svým okolím, tak pozorují, že v práci i při studiu, v rozhodování i při řešení situací nezůstávám a nezůstávají v používání rozumu nijak pozadu. Vidím, že Bůh a jeho slovo mne nevede k něčemu nerozuměnému. Podstatný rozdíl je ale v hodnotách, ze kterých vycházím, a v cíli, kam směruji. To podtrhuji a jsem vděčný, že Bůh takový prostor své přítomnosti pro člověka otevřel.

* * *

Podsvejme se teď do Božího slova, jak se Bůh dotýká našeho myšlení a jakou výru chce v nás vzbudit.

Nejde o to věřit, že je Bůh, uznávat existenci mocné prozřetelnosti nebo vyznávat nějaké náboženství. Bůh sám sebe ve svém slovu - Bibli - představuje a vede nás k tomu, abychom věřili, důvěrovali JEMU. Upozorňuje na to, že je zde na straně člověka hřích a neposlušnost, která vytváří nezdolatelnou hráz.

Čtěme citát z evangelia Lukáše:

"Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům, a řekl jim (totiž Pán Ježíš): Tak je psáno a tak musel Kristus trpět a třetího dne vstát z mrtvých, aby v Jeho jméně bylo zvestováno pokání a odpustění hříchů mezi všemi národů." (L 24,45)

Právě jsme si přečetli, že hlavním obsahem Bible, kterému máme porozumět, je zpráva o Pánu Ježíši. On nepřišel náhodou, ale bylo to naplnění Božích slibů zapsaných v Písmech. Mohli bychom sledovat, kdo všechno ta proroctví psal a jakým způsobem zůstaly důležité texty zachovány až do naší doby. Jednorozeny Boží syn, Bůh, se narodil na tuto zemi jako člověk, a to je vyvrcholení Boží hledající lásky. Je zde řeč o hříchu, to je o odvrácení člověka od Boha, o jeho nedostatečnosti. Pán Ježíš přišel proto, aby tento obrovský předěl vzal na sebe a ve svém utrpení snesl na našem místě Boží spravedlivý soud. Hříchu se člověk nemůže nijak zbavit nebo ho odčinit, odpykat, ale může přijmout nabízené odpustění. A je zde řeč i o vzkříšení z mrtvých. To je naprostá změna perspektivy, která pro člověka nevěřícího končí u hrobu. Někdo může říct, že se to vymyká naší přirozené zkušenosti. Ale víra se opírá o Boží slovo, protože zakouší, že Bůh je mocen splnit to co slibil. Naplnění výroků Božího slova můžeme sledovat v dějinách národů i v současné době.

Boží působnost lze rozumem sledovat i ve stvoření, jak na to upozorňuje Pavel: *"Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu." (Ř 1,19)*

Tímto směrem je také pozornost člověka zaměřena od nepaměti až do dnes, od nejprostších jedinců až k velikánům vědy se závěrem - viz bod 1 a 2 na začátku. Ale Boží úmysly, jeho láska a vztah k člověku jsou vyjádřeny v Pánu Ježíši a lze je přijmout jen vírou.

V této souvislosti si o postoji věřících lidí přečteme jiný citát z evangelia Janova:

"Ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. My jsme uvěřili a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého." (J 6,68)

Je zde znova řeč o vífě a o poznávání, myšlení. Je-li člověk jednostranně zaměřen na svůj rozum, tak se opakuje to, co se dle bilicek zprávy odehrálo v ráji. Eva se tam nechala odloudit od důvěry Bohu pohledem na ovoce, které bylo "žádostivé pro nabytí rozumnosti". Mohla pak skutečně jen rozumně pozorovat havarii, do které se dostala. Dá-li ale

človek přednost všfe, jak to udělali učedníci, o nichž jsme si četli, staví se tím na Boží základnu, která jeho poznávání otevírá vyšší rozměr.

To, že Bůh po nás nechce nic nerozumného, ba právě naopak, upravuje naše myšlení správným směrem, ukazuje další verš, tentokrát z ep. Filipenským:

"Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, cokoli je hodně lásky, co má dobrou pověst a zasluhuje chválu." (Fp 4,8)

pz

TO JE IZRAEL

NA SVADBE, V KIBUCI A NA POHREBE

Myslím, že málokterý turista má pri návštěve Izraele možnosť zúčastniť sa na svadbe a pohrebe, ako som mal ja. Nechcem o tom písat ako o atrakcii, ale na obe udalosti som sa díval z pohľadu toho, čo o svadbe a pohrebe vieme z Písma. Tak najprv o svadbe.

Ked mi moja hostitelka, pani Anička, dala oznamenie o svadbe jej dcéry, zaujalo ma to, že rodičia snubencov oznamujú vstup ich detí do manželstva. Na oznameniac u nás o tejto radostnej skutočnosti informuje nevesta a ženich, o rodičoch v nich nito zmienky. Aj potom vo štvrtok odpoludnia o 17 hodine, ked vlastný svadobný obrad začína, pri vchode do veľkej hotelovej záhrady stáli rodičia snubencov, ku ktorým dve hodiny prichádzali svadobní hostia (bolo ich okolo 750), aby im blažoželali. V záhrade stál altánok asi pre 20 ľudí, ku ktorému potom obidvaja otcovia viedli ženicha a obidve matky s odstupom viedli nevestu. Samozrejme, všetci, čo sme sedeli na stoličkách (asi 200), sme povstali a tak aktérov tejto slávnosti vítili. Ked snubenci, ich rodičia, najbližší prsbuzní a zástupcovia rabinátu zaujali miesta (v altánku všetci stáli), spieval asi sedemdesiatročný slepý učiteľ nejaké texty a potom bola čítaná manželská zmluva. Text mi tlmočila pani, ktorá prekladala pána prezidenta Havla pri jeho návštěve Izraela a od ktorej som sa mnohé veci dozvedel. Tak som počul, ako sa ženich zaväzuje zaplatiť 75 tisíc dolárov, ak s manželkou nebude jednať dobre. Po podpisanej zmluve hovorili ďalší hostia, boli čítané úseky z tóry a zneli-dojemné tóny spievaneho slova zmieneným slepcem.

Potom sme sa všetci presunuli do vedľajšej záhrady, kde boli pripravené biele stoly pre 750 ľudí, a po obvodoch stoly s jedlom, pitím, záuskami, ovocím, zmrzlinou. Novomanželia chodili stôl od stolu a všade sa privítali a prehovorili niekoľko slov. Ja som tiež prechádzal od stola k stolu, kde mnohí izraelskí krajania chceli po 40 rokoch počuť niečo vo svojej rodnej reči. Veľmi sa zaujímali o to, ako vlastne žijeme. Rozprával som sa aj s jedným lekárom, ktorý nie je Žid, ale prišiel z Budapešti so svojou manželkou-židovkou. Zoznámil som sa s rodinou Farkashových, ktorí prišli z rôznych miest Izraela. Jednu rodinu sme potom navštívili v kibuci na pokraji Negevskej púšte blízko Beršeby. Osobne som teda videl moderné poľnohospodárske družstvo. Pohostili ma v ich jedálni, kde si každý vezme jedla kolko chce. Videl som ich modernú školu, ihrisko, kan-

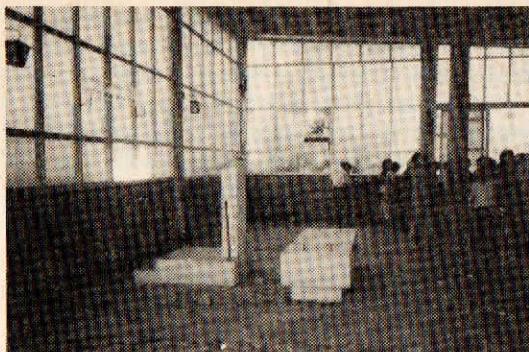
celárie i domovy. Nechcelo sa mi veriť, že hostiteľ pracuje na diagrame, ktorý bude zverejnený na svetovej výstave ako objav. Jeho manželka učí na vysokej škole v Beršebe a napísala už štyri knihy. Samozrejme, že píše na počítači, a tak sme si o knihách mohli pohovoriť. Dlhú sme hovorili o tom, ako je možné, že všetci v kibuci majú rovnaký príjem? Pritom nič nemajú v osobnom vlastníctve. Ak chcú niekde ísť, vezmú si drúzstevné auto. V kibuci sú všetci Židia, a pretože aj v sobotu musia pracovať, nemôžu dodržovať ustanovenia Zákona. Spomenul som si na Prvotnú cirkev v Jeruzaleme, kde veriaci mali tiež všetky veci spoločné. Že je to možné, aby takto ľudia 50 rokov žili, dokazujú aj kibuce v Izraeli.

Ale vráťme sa k svadbe. V úzkom rodinnom kruhu sme prežívali svadbu štyri dni. Boli sme v rodinách oboch novomanželov, aj v ich novom byte, kde sme mohli vidieť videozáZNAM svadby a fotografie. Podobne teda prebiehali svadby aj za čias Pána Ježiša. Lepšie som porozumel ovzdušiu na svadbe v Káne (ktorá je kúsok od Nazareta, na miernom úbočí s mnohými stromami), podobenstvám Pánovým o svadbach, na ktoré pozvaní hostia neprišli.

Na cintorínoch v Jeruzaleme som bol niekoľkokrát. U nás doma som videl desiatky cintorínov, ale také, aké sú v Jeruzaleme, som ešte nevidel. Nemyslím na ten starobyly na úbočí Olivovej hory, ktorý zdaleka žiarí svojou zlatovou farbou. Ale aj na nové, ktoré sú na okraji mesta. Nevedel som, že na cintoríne, kde sú pochovávaní ortodoxní Židia, nesmie stáť strom, nesmie tam byť zelen - nič živé. Len mŕtvy karneň a piesok. Všetky hroby sú zakryté kamennými doskami, nevidieť tam kúsok hliny. Náhrobné kamene sú približne rovnaké, nie je rozdiel medzi hrobmi bohatších a chudobnejších. Ten, kto príde k hrobu, pri odchode položí na kryciu dosku malý kamienok. Podľa počtu kamienkov možno vidieť, ktorý hrob je ako navštěvovaný. Moji hostitelia išli sa modliť k hrobu rodičov Emila, ktorí sú tu pochovaní, hoci zomreli v Los Angeles. Muselo byť desať mužov, aby jeden mohol predčať z knižky modlitbu a ostatní sa potom krátko pridávali. Ženy stojí bokom a na modlitbách sa nezúčastňujú. Až teraz, v Jeruzaleme, sa mi otvorili oči a poznal som, prečo napríklad v žalme 119 (tiež v Plači Jeremiášovom) sú u každého deviateho verša písmaná hebrejské abecedy (álef, bét atď.). Podľa písman mena zomrelého si vyhľadali verše a tieto sa nad hrobom modlili.

Jeden deň som mal na výber: ísť sa kúpať do Stredozemného mora, alebo zúčastniť sa pohrebu iatej židovky, ktorá do Jeruzalema prišla z Maďarska. Volil som túto druhú možnosť a dodnes neľutujem. Od domu zomrelej sme išli do obradnej siene. Dozvedel som sa, že jej muž musel trúchliť týždeň, keď nemať nič robit. Preto sa u neho striedajú blízki, ktorí mu navaria jedlo, a spolu s ním smútia nad zomrelou. Skutočne? Veď je to ako za čias Pána Ježiša, keď v Betánni v dome Márie a Marty trúchli s nimi hostia, oplakávajú Lazara. Ešte väčší šok ma čakal v obradnej siene. Nevidel som tu ani jednu kvetinku - o vencoch ani nehovorím. Nič, čo by pripomínaло život. Je tu smrť a všetko túto smrť priporíma. Aj preslov, ktorý bez slzy kohokoľvek trval asi 10 minút. Zomrelá bola zabalená

do plátna a uložená do zeleného vreca, ktoré malo po stranách uši, aby šest chlapov mohlo toto vrece niesť. Nijaká truhla! Vrece je rovnaké pre každého, či bol boháč alebo chudobný. "Nič sme na tento svet nepriniesli, nič z neho neodnášame!" Akoby to všetko, čo je s pohrebom spojené, hovorilo ľuďom: Podívajte sa. Na čo vám bude všetka sláva? Aj keby ste celý svet získali, po smrti ste rovnakí ako ostatní ľudia.

Po obrade, ktorý som nesmel fotiť (až keď sa rozchádzali), sme išli v kolone aut mestom na cintorín. Každý kilometer sme zastali a autá trúbili. Tak sa zomrelá ľudila s Jeruzalemom. Hrob je pomerne malý, len asi 150 cm dlhý a 50 cm široký. Hrobár si stane do vnútra, kde z vreca spustia zomrelú, a on ju akosi poskladá do hrobu. Potom nad ňu dal betonové dosky a na dosky nahrnul zem. Takže hlina nepadala priamo na telo mŕtvej. Smútočná hostia, ktorú prišli k hrobu autami, stáli okolo hrobu a jeden (zrejme rabín) za se spieval texty. Po vyjadrení sústrasti sme sa rozišli. Na východe z cintorína si každý umýva obradne ruky. Z vodovodu som si do hrnčeku napustil vodu, pravou rukou som nalial vodu na jednu a druhú stranu ľavej ruky, a opäťne. (Takto som si umýval ruky aj pri obebe v sobotu u rodičov ženicha.)

Ked si v myсли premietam túto moju skúsenosť a porovnávam ju s tým, čo čítame v Psme, niektoré veci sa mi objasnili. Naprsklad, ako sa mládenec z Náimu mohol posadiť na Pánov prskaz, keď predsa ho niesli na márah (zrejme na cintorín) (Lk 7,11-17)? Nemuseli otvárať truhlu, lebo tam nebola. Tiež Lazar predivne vysiel z hrobu na Pánov rozkaz, ale bol celý v plátených obväzoch. Musel sa "vznášať" von z hrobky. Zamyslel som sa nad Pánovými slovami o "bielení hrobov" farizejmi, ktorí veľmi dbali na vonkajšiu formu. Aj dnes pohľad na cintoríny v Jeruzaleme je úchvatný. Škoda, že som nerozumel, či aspoň v pochrebných slovách bolo načrtnuté niečo o tom, čo je za hrobom. Myslím si však, že počas života len veľmi málo Izraelcov myslí na to, čo bude po vzkriesení. Ani my by sme nevedeli toho mnoho, pokiaľ by sme nemali Nový zákon a nečtali by sme si tie tajomstvá, ktoré boli zjavené Pavlovi. Len Cirkvi platia slová o súdnej stolici Kristovej, o jej príprave v nebesiach na svadbu Baránsku, Izrael bude len jedným zo svadobných hostí. A znova a znova prežívam zvláštny radostný pocit, že patrím k tým, ktorí sú vyvolenou Nevestou Pána Ježiša Krista, pre ktorú Boh stvoril tento svet, Boží Syn položil život a Duch Svätý bol poslaný na našu zem, aby ju Pánovi pripravil a doviedol.

-jos

Radosť zo služby

Dňa 9. 5. 1992 bola mládež z Martina a okolia v Turčianskych Tepliciach v dome dôchodcov, kde navštívili po dvojiciach izby na oddeleniach a volali obyvateľov domu na program, ktorý pre nich pripravili - "evanjelizačné odpoludnie".

Asi hodinu pred začiatím programu rozprávali sme sa s týmito staršími ľuďmi v izbách, na chodbách, aj na chodníkoch. Boli radi, že sme ich navštívili. A tak sme im rozdávali letáky a rôzne evanjelizačné brožurky. Radi si ich vzali a slúbili, že ich budú dôkladne čítať. Porozprávali sme sa s nimi o ich starostiah, zvestovali sme im Pána Ježiša ako Spasiteľa, ktorý prišiel hľadať a spasí stratených hriechníkov. Mali o to záujem a počúvali Slovo o Božej láske, že Boh nemá záujem a záľubu v smrti hriechníka, ale chce, aby sa obrátil a žil. Potom bol program, na ktorom sa zúčastnilo okolo 100 obyvateľov tíavu.

Vypočuli si príhovor, osobné svedectvá našich mladých, piesne a básne, takže boli nadšení, aj my s nimi.

Máme tu medzi nimi milú sestru Ševčkovú, ktorá je im živým svedectvom. Majú ju radi a väžia si ju, lebo všetkým dobre robí a neostane nikomu dĺžna slovo evanjelia. Deň predtým sme dostali balík duchovnej literatúry z TWR Brno, ktorá sa práve hodila pre nemocných a požadovali knižku "Cesta, pravda, život" (ev. Jána). Boli sme aj na "fažkom" oddelení, kde bývajú nevládni, sú na lôžkach, nemôžu chodiť, niektorí nepočújú, nevidia, sú opatrovaní. S nimi sa len fažko dalo rozprávať, nevŕmali už. Mohli sme ich len pohladiť, to prijímali s vďačným úsmevom. Viac sme pre nich nemohli urobiť. Zamyslime sa nad tým, dokiaľ sme mladší, zdaví a svieži, venujme sa viac Božím veciam, nadobudnime duchovné bohatstvo, naučme sa z Božieho slova dôležité statí naspamäť, to sa nám zíde, keď nebudem môcť sami si prečítať, alebo počúvať. V myсли si to budeme opakovať a budeme mať z toho veľký úžitok. Nie vždy máme so sebou Bibliu a keď treba niečo citovať spomäti, ako to dobre padne, ak to dokážeme. Bol som na líke a stretol ma istý mladý človek a dal sa so mnou do reči, poznal som, že je to jehovista, vydal som mu v pravde svedectvo a citoval som mu Božie slovo spomäti, aký som bol rád, že som mu mohol dobre a biblicky odpovedať. Majme vždycky na mysli, výdať svedectvo o spasení, ak sa s niekym stretneme.

Úprimne sme ľutovali tých, ktorí už nevidia a nemôžu si Božie slovo prečítať a vypočuť. Rozlúčili sme sa a mnohí nám podali ruky, vyprevadili nás mávaním rúk s úsmevom a slzami radosti v očiach.

Ďakujeme Pánovi, že nám dovolil, aby sme vykonali túto službu lásky týmto prestárym občanom. Modlíme sa za nich, aby sa obrátili k Pánovi, aby aj v zošom veku mohli nájsť spasenie. Nech im aj rozdaná literatúra posluží k záchrane ich duše.

Zapísali sme sa do ich kroniky s veršom: "A toto je zvest, ktorú sme počuli od Neho a ktorú vám zvestujeme, že Boh je svetlo a že niet v ňom nijakej tmy" (1J 1,5).

jč
Miesto Krista sme teda poslovia, ako by (vás) Boh napomínal skrze nás. Miesto Krista prosíme: Zmierte sa s Bohom. (2K 5,20-21)

Láska

Tisíckrát propadám ve škole Tvé lásky,
Ty, který lásku nekonečněm násobiš,
odpouštěš sedmdesátsedmkrát,
a ač všecko vši,
vždy znova trpělivě na ovoce čekáš,
jež před rokem už strom Tvůj měl Ti
dát.
A ještě poshovíš a nevytíráš
a znova dobrativě milostivá
Tvá láska budoucnu vstříc u vře se dívá
a všechno trpělivě čeká...

A já? Ó, Pane, shlédni na člověka,
jak tvrdou obruci
jen lidských možností Tvou hojnou
omezil.
A kalich, z kterého sám pil,
už spolubratru od úst utruhuje.
Do svého sobectví je temné zavřen sluje
a miligramy odpuštění měří.

Zas znova čekat, doufat
s láskou, jež všemu věří
a neříct "dost" a od zavřených dveří
už zámek odlomit?

Ó, Pane, nezemdlit!
Mé srdce je tak chudé!
Ty však jsi Láska -
proud Tvůj teče všude.

Pramení, jdu i já.
Svůj nesu pohár malý.

Ó, plň jej stále, až Tvá láska spálí
mě lidské hranice, roztaží lednou slůj,
ať ze tmy vejdu v plné světlo lásky,
jež vírou rozvazuje, hojí,
nadějí nově vidí -
a z hrobů k žití volá
s v o b o d n é , n o v é l i d i !

Zdena Garajová

Hanna Haukka - Evangelizace v bývalém SSSR

"Pane, pomoz nám, abychom sovětským občanům dali to, zač prosí!"

Rozhovor o obrovském rozsahu misijní práce v Rusku, započaté v roce 1991
(dle "Saat und Ernte" 10/91, str. 133-136):

Od začátku roku 1991 může Fin Hanna Haukka vyslat pravidelně evangelium prostřednictvím národního ruského rozhlasu a televize.

Týdně tak evangelium zasáhne miliony lidí. Pět ruských pastoračních středisek je doslova zaplaveno dopisy. Prostřednictvím EXPLO • 91 došlo v tehdejším Leningradu ke kontaktu s tímto evangelistou, který byl pozván do Švýcarska, kde s ním měl Hanspeter Nuesch rozsáhlý rozhovor, z něhož výnatek uvádíme:

H.N.: Hannu Haukka, můžeš nám říci krátce něco o svém původu, o své rodině a svém vzdělání?

H.Haukka: Moji rodiče pocházejí z Finska. Emigrovali do Kanady, když jsem měl dva roky. Bůh mne povolal v r. 1974 zpět do Finska, aby mne připravil pro křesťanskou službu. Učil jsem se finštinu, ale zároveň i ruštinu, poněvadž jsem se chtěl připravovat pro službu v Sovětském svazu. V Rusku jsem se oženil se svou manželkou Laurou, která vy-

rostla v Novgorodu. Díky jí jsem se naučil dobře ruský jazyk. Laura přišla k spasitelné vře během svého studia, zatímco se připravovala na zkoušky z "vědeckého ateismu". Dostala ultimátum, aby se bud vzdala nově nalezené křesťanské víry, anebo opustila univerzitu. Laura se chtěla stát lékařkou oční chirurgie, - teď ji však Bůh povolal, aby otevřala bližním duchovní oči - a to ne málo, ale mnoha lidem. Laura je naší programovou vedoucí. Začali jsme tak, že jsme od r. 1980 vytvářeli ruské rozhlasové programy, vysílané prostřednictvím Trans World Radio, Far East Broadcasting Company a jiných rozhlasových stanic do SSSR. Moje vzdělání je skrovné. Absolvoval jsem běžné školy (základní a střední) i krátkou biblickou školu. Teď studuje dálkově teologii v korespondenčním kursu. Biblická škola mne povzbudila v tom smyslu, že Bůh chce pro své plány použít ty, kdo v očích světa nic neznamenají.

H.N.: Od počátku tohoto roku máte možnost vysílat evangelizační programy přes oficiální ruské radiostanice a odnedávna dokonce přes oficiální ruskou televizi. Můžete nám popsat, jak k tomu došlo a jak vaše služba právě vypadá?

H.H.: Dnes je nás 18 spolupracovníků na plný úvazek. Naše centrála je ve Finsku. Nejdávno jsme v bývalém SSSR zřídili pět pastoračních středisek a to v Moskvě, Kyjevu, Sankt Peterburgu, Minsku a Novosibirsku. V současnosti dochází denně asi 5000 odpovědí na vysílání v Moskvě a po 2000 - 3000 v ostatních místech. Od ledna 1991 to představuje asi jeden a půl miliónu ohlasů. Byli jsme dopisy sovětského obyvatelstva doslova zaplaveni. A zájem stále ještě roste. Jak k tomu došlo?

Před dvěma lety jsem byl v Moskvě a díval se vzhůru na obrovské telekomunikační centrum s názvem Ostankino. Modlil jsem se vroucně k Bohu: "Tato vře vysílá během let bezbožná poselství. Bože, dej ať přijde den, kdy z této rozhlasové a televizní věže zazní evangelium do celého Ruska! Dej, abych ještě zažil, jak se tato vře stane nástrojem ve Tvých rukou. Kéž se tak stane ve Tvém jménu!" A Bůh tuto modlitbu vyslyšel způsobem, jaký jsem nikdy neočekával. Teď můžeme každý týden ve čtvrtek o půlnoci a v sobotu odpoledne vysílat evangelium přes sovětský národní rozhlas jakož i přes radiostanice různých republik. Podle Alexandra Achturského, ředitele národního rozhlasu, dosahujeme 137 miliónů lidí.

H.N.: Musíte tato vysílání platit?

H.H.: Ano, musíme platit, přesně 1500 franků za vysílání. Stejný obnos jsme dříve platili za vysílání, jež dosáhlo snad jen asi 10 000 lidí. Za stejnou cenu se dnes náš program vysílá prostřednictvím více než 2500 radiostanic v celém Sovětském svazu. Dostáváme se prakticky do každého domu, kde mají rozhlasový přijímač, ve všech republikách. Je to minimální cena.

Odpovědní činitelé za rozhlas zdůvodnili své rozhodnutí konstatováním, že mají větší zájem o poselství než o penze. Je zde zřetelně vidět Boží ruku. Pokud je mi známo, jsme jediní křesťané v SNS, kteří tu to přiležitost dostali.

H.N.: Slyšel jsem, že od nedávna můžete vysílat i přes ruskou televizi."

H.H.: Evangelizační programy můžeme vyslat v sobotu dopoledne o 10. hodině přes třetí kanál národní televize. Tato vysílání dosáhnu pravidelně asi 70 miliónů lidí od nejzazšího východu Sibiře přes Ukrajinu, Bělorusko až k baltským státům a přirozeně i tu největší republiku - samotné Rusko. Stejným vysílačem se vysílaly i evangelizace s Kalevi Lehtinenem a EXPLO 91 - do jisté míry jako úvod k našemu vysílání.

H.N.: Jak si máme takové vysílání v neděli ráno představit? Jaký je jeho obsah?

H.H.: Všechna vysílání jsou v ruštině a trvají půl hodiny. Jsou plně zaměřena na evangelium. Obsahují většinou krátké biblické poselství, různé písničky i svědecství o vříse. Vysílání končí výzvou k rozhodnutí se pro život s Ježíšem Kristem a modlitbou, kterou se mohou diváci modlit spolu. Obsahově neděláme kompromisy. My dnes nemůžeme zvěstovat evangelium ruskému obyvatelstvu dostatečně jasně."

H.N.: Kalavi Lehtinen mi před týdnem potvrdil, že neví o nikom, kdo zvěstuje evangelium jasněji a nekompromisněji jako vy. Nadto vám vyslovil pochvalu, jak jste se stali Rusum Rusy, v tom způsobu, jak vysílání sestavujete. Tvoje manželka jako programová vedoucí k tomu jistě přispěla nemalou měrou.

H.H.: Zcela jistě. K tomu přispělo, že nám v přípravě pomáhají i pracovníci ruské televize, kteří nedávno uvěřili. Tak například jedna dlouholetá pracovnice dětského programu národní televize přijede každý měsíc do Helsink, aby nám pomáhala při nahrávkách radou i činem. Posledně jsme nabídli všem dětem, které se zúčastnily biblického kvízu, obrázkovou knížecku o životě Ježíšově. Od té doby jsme doslova zaplaveni dopisy dětí. Tisíce z nich připojily kresby, zobrazující různé biblické historky. Mohli jsme s nimi uspořádat velkou výstavu umění. Přešlo nám též hodně rodičů, kteří žasnou nad nově nalezenou výrou svých dětí. Dostáváme též řadu ohlasů z muslimských krajů jako je Azerbajdžán. Mám dojem, že se celé Rusko hýbe k Bohu."

H.N.: Slyšel jsem, že teď můžete i po celé zemi vysílat sérii "superknihy" - Biblia v obrazech. Jak k tomu došlo?

H.H.: To je zase jiný div Boží. Ani za to my nemůžeme. Jak suverénně jedná Bůh, ukazuje příklad, jak k tomuto vysílání došlo. Ruská televize v Leningradě připravovala pořad o různých rodinách. Přitom navštívila jednu křesťanskou rodinu, ve které se děti dívaly pomocí videa právě na tento "superknihu". My jsme ji dabovali do ruštiny. Pracovník televize si vzal videokopii s sebou a udělal z toho docela malou ukázku v rámci pořadu o leningradských rodinách. Nato dostávala televize četné ohlasy diváků, kteří chtěli vidět více z těchto biblických filmů.

A tak se vlastně dostala "superknihu" do centrální ruské televize. Totéž vysílání je čtyřikrát týdně. Když se dnes člověk někde v Rusku zeptá nějakého dítěte, co je to ta "Superknihu", dostane odpověď: "Cože, vy neznáte tu "superknihu"? Vy se nedíváte na televizi?" Tento 26 dílný seriál sleduje v televizi asi 150-200 milionů lidí. Dalších 26 dílů se právě připravuje. Naším úkolem bude opatřit je ruským textem a nabízet možnost ohlasu. Právě jsme dopravili dva miliony knížek o životě Ježíšově do již zmíněných pěti pastoračních středisek, odkud budou doprováděny dále.

H.N.: Je pří takové záplavě ohlasů vůbec možno je zpracovávat? Jak to konkrétně plánujete?

H.H.: Z těchto pastoračních středisek dopravujeme poštu křesťanským sborům, kteří je zodpovídají a rozesírají dále knihy a disky Biblí.

H.N.: Které sbory se toho účastní? Spolupracujete též s ruskými ortodoxními církvemi?

H.H.: Máme kontakty s ortodoxní církví. Ortodoxní církve se však zřídka hodí k následné práci, není jejich silnou stránkou zacházení s hledajícími dušemi. V jiných oblastech máme dobrou spolupráci, ale ne v následné práci. Spolupracujeme především s velkými evangelikálními denominacemi, se Svatem evangelijních křesťanů - baptistů a s leticínskými sbory. Některé sbory vypracovávají velké vlastní programy, aby se dostaly k zá-

jencům. Celý SNS je v pohybu. Mnozí se pohybují, nevědí však kam. Někdo hledá orientaci, smysl života, nějakou oporu. Je to velká historická příležitost. Ale já nevěřím, že ty dveře zůstanou dlouho otevřeny. Mám však dojem, že budeme moci vysílat přinejmenším do pozdního léta. Mou ustavičnou modlitbou je: "Bože, nedej, abychom přišli příliš pozdě, pomoz nám, abychom sovětským občanům dali to, zač prosí a co naléhavě potřebují!"

H.N.: Jak vám mohou švýcarští věřící nejlépe pomoci při vaší obrovské práci?

H.H.: Potřebujem naléhavě pomoc ve vícemístech. Například: Minulý týden došlo jen do moskevského pastoračního střediska asi 200 000 dopisů. Potřebujeme nutně dodávkový automobil Volkswagen nebo jiné podobné auto, abychom mohli dopisy a knihy ze středisek dopravit do sborů. Potřebujeme celkem pět mikrobusů nebo dodávek (dva dodávkové automobily švýcarští bratří již dodali). Na moskevské poště došlo ke skutečnému chaosu. Zodpovědní vedoucí pracovníci pošty byli šokováni. Žádali z našich řad pracovníky, aby jim pomohli vytřídit poštu, jež nám nebyla adresována. Převážná většina dopisů byla určena nám. Pak máme další velký problém: Pro centrální televizi a četné místní vysílače musíme pro každé vysílání zhotovit řadu kopií, takže naléhavě potřebujeme kopírovací stroj na filmy. Jsou však velmi drahé a my to s jedním zařízením nezvládáme. Současně nám chybí dobrých 200 000,- Fr na splnění všech nezbytných potřeb. Velice rádi bychom vysílali v ukrajinské televizi. K tomu nám ale chybí peníze. Za zhruba 750,- Fr za půlhodinové vysílání bychom mohli zasáhnout ve výhodném čase pravidelně 40 až 50 milionů dalších diváků. Pak potřebujeme peníze na evangelizační literaturu a na Nové zákony. Naši finští podporovatelé jsou přetíženi, už to nezvládajou. Finsko je malá země, má menší počet obyvatel než Švýcarsko. Také to není bohatý stát. A pak jsme vděční za každou pomoc na programové úrovni. Vy přece spoluvedete od jisté doby televizní programy pro satelit Olympus.

H.N.: Jaké programy by byly pro vás užitečné?

H.H.: Především evangelizační. Musí být jednoduché. Musíme své poselství přizpůsobovat úrovni vědění ruského obyvatelstva - a věř mi - ta úroveň je nízká. Většina z nich nemá naprostě žádné ponětí o Bohu, o Ježíši Kristu a o Bibli. V současnosti jsou biblické učební programy, jak je nabízíte vy, méně vhodné. Možná později. Jestliže mi však zprostředkujete dobré evangelizační programy, jako např. apologetická vysílání Joshe McDowellu, pak bychom je mohli dabovat do ruštiny. Jistě máte přístup k dalším dobrým evangelizačním vysíláním.

H.N.: Nedávno jsem se při zastavení v Curychu setkal s Joshem McDowelllem. Řekl mi, že se ještě nikdy nesetkal s takovou touhou po odpovědích na základní otázky jako při svých evangelizacích ve Východní Evropě. Potvrdil to i Kalevi Lehtinen. Chtěl bys na závěr našim čtenářům ještě něco říci?

H.H.: Cítím jako potřebu říci, že to, co se nyní prostřednictvím "mezinárodního ruského rozhlasu a televize" děje, je plně Boží dílo. My nejsme žádní dobrí aktéři. Nedělali jsme prakticky nic. Byl to Bůh, kdo jednal. Neměli jsme ani žádný konkrétní plán. Je zde Mistr - architekt, který všechny ty malé částečky spojil tak, že z toho vznikla nakonec krásná stavba. Věř mi, Bůh dnes uskutečňuje to, co odedávna zamýšlel, aby dosáhl svého cíle, jedině ke své cti. My přitom nic neznamenáme. Chceme být jen poslušnými služebníky. I ten pohled víry dal jen Bůh. Není za ním lidská činnost. Rád bych při této příležitosti poděkoval věřícím ve Švýcarsku za "spolunesení". Potřebujeme jedni druhé v této

kritické fázi zatahování sítě.

H.N.: Co jsi nám sdělil, je pro mne nesmírným povzbuzením. Cítím to jako velkou přednost podporovat Vaši službu. Nemohu ti slíbit nic, než že předložím tvé záležitosti našemu kruhu přátel. Bůh žehnej tobě, tvé manželce a vaší službě nadále v plné mře.

(Zpráva z CFC - Švýcarsko).

Nemáme možnost zřejmě účinně pomoci tomuto dluhu hmotnými prostředky, Pán nás povolal k dluhu na jiném místě. Přesto však to může a má být i pro nás povzbuzením a potěšením vidět, jak se evangelium říká "až do posledních končin země", jak se Boží zaslíbení naplňuje i tam, kde se nám to zdálo ještě nedávno zcela nereálné. A v neposlední řadě můžeme všichni svou modlitbou přispět k tomu, aby i v těžce zkoušeném Rusku mohli lidé poznat Pána Ježíše Krista, zamilovat si Jej a v Něm složit svou naději pro časnost i věčnost.

Něco pro děti - záhadný nápis

Archeologové, kteří luští starobylé papyry či pergameny, to nemají lehké. Mají před sebou znaky, které vidí poprvé v životě, ve škole se je neučili, často ani nevěděl, v jakém jazyku je písmo napsáno a nemají také ani nejmenší tušení o tom, co zpráva obsahuje. A přece se jim po mravenčí a trpělivé práci podařilo mnohé nápisy rozluštit. Chceš to zkusit také? Máme pro tebe připravenou také záhadnou zprávu. Budeš to mít trochu lehčí. Nemusíš přitom znát cizí jazyky, je totiž psána česky, našel bys ji dokonce v Kralické bibli. Pouze se ztratila písmena. Ale člověk je přece tvor vynalezavý. Chceš-li vyjádřit určitou myšlenku, vystačíš v nouzi nejvyšší i s číslicemi nebo i jiným znaky. Ještě trochu pomůžeme - písmena s háčky a s čárkami jsou označena stejnými čísly jako písmena bez nich (např. s=š, c=č, a=a, r=r atd. - jak to dělají některé počítače). Lomíci čára / odděluje od sebe jednotlivá čísla - písmena, závorky () oddělují jednotlivá slova. Ještě je to pořád málo? Tak ještě naposledy napovíme, že 5 = E a 20 = M. Ale dál byste si už měli poradit sami!

Tajná zpráva zní takto:

(3/15/5/1/4/15/5/6) (12/2/7), (15/5/14) (8/3/16/9)
(1/17/2/15/11), (7/15/5/10/5/9/13/18) (12/13/1/6/5) (13/15/5/16)
(17/5) (19/20/5/14/3) (20/5/20), (13/14/15) (17/2/1)
(14/2/3/16/4) (17/1/5/20/3), (2) (12/10/4/12/13/20/5/14/5/15)
(17/2/20) (17/1/5/16/7/13), (16/13/18) (19/1/5/20) (7/13/6/4)
(20/6/3/17/4/6) (17/2/20).

Tak - a teď, když se vám podařilo zprávu rozluštit, tak se ji ještě pokuste najít ve své Bibli a napište nám do redakce místo, kde je napsána.

tp

Dôležitosť slova

Sedíme s bratom oproti pracovníkovi mestského úradu, ktorý číta žiadosť nášho zboru o odkúpenie objektu, z ktorého by sme s Božou pomocou chceli vybudovať útulok pre našich prestárych bratov a sestry. Protisediaci dvíha zrak od žiadosti a hovorí: "Píšete tu, že to bude len pre vašich ľudí. Škoda, lebo inak by ste objekt dostali lacno, možno zdarma. Takto sa budeme musieť dohodnúť na cene." Vysvetľuje, že mestu je to predsa jedno, či to budú len naši "príslušníci". Hlavná vec, že bude postarané o niekoľko starších ľudí. Súhlasí, ale... Uvedomujeme si, aká dôležitosť je v jednom jedinom slove. Keby tam nebolo napísané "pre našich", celá záležitosť by bola jednoduchšia a vlastne ovela lacnejšia. Takto nás bude toto slovo stáť niekoľko tisíc korún. Aj tak by sme ho však nevymazali, lebo je pravdivé a jeho zamlčanie v texte by nás mohlo v budúcnosti stáť ovela viacej.

Zároveň si však uvedomujeme dôležitosť slova v inej, oveľa závažnejšej oblasti života. Jedná sa o odpoveď človeka na Božie volanie. Skrzes proroka Jeremiáša stále znie slovo Hospodinovo: "Postojte na cestách a vidzite a pýtajte sa po chodníkoch veku, kde je to tá cesta dobra a chodte po nej a tak najdite pokoj svojej duši! Ale oni rieklí: Nepôjdeme." Je tu potreba rozhodnutia a vyjadrenia sa zo strany človeka. Ako smutne vyznieva to často opakovane: Nepôjdeme (Jr 6,16). To je stanovisko ľudu, ktorí sa takto odvracajú od Boha, pohľadajú Jeho radou a teda nemôžu počítať s Jeho pomocou. Až dodnes čaká evanjelium Božej milosti v Pánovi Ježíšovi na odpoved. Tvoju odpoved! Skôr než Bohu niečo povieš, dobre to zváž. Lebo veľmi záleží na pravdivosti a správnosti tvojho slova. Ním

príjmeš alebo odmietneš Božiu spasiteľnú milosť a to bude mať dopad pre celú tvoju ďalšiu existenciu. "Lebo ak vyznáš Pána Ježíša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený" (R 10,9).

Vpredu uvedený príbeh má svoje pokračovanie. Po rokoch ticho vyslovovaných prianí sa tieto začínajú napĺňať. Dom v tesnej blízkosti zborového domu vo Zvolene sa za obdivuhodnej jednomyselnosti zboru stal naším majetkom. Za akým účelom? Po veľkých rekonštrukčných prácach by mal slúžiť ako dom dôchodcov. Vy, ktorí navštievujete starších bratov a sestry, poznáte ich túžbu po niečom podobnom. Mnohí žijú opustení, bez obecenstva, celé dni sa nemajú s kým porozprávať, slabé oči či traslavé ruky im nedovoľujú čítať Bibliu a aj zabezpečovanie hmotných potrieb robí problémy. Preto Pán otvoril ochotné srdcia tých, ktorí zabezpečili kúpu domu a sú rozhodnutí toto dielo, na začiatku ktorého vlastne len stojíme, podporovať. Ďakujeme za nich Pánovi. I za tých, ktorí budú myšlienkovou tohto diela oslovení a rozhodnú sa na jeho realizovaní podieľať akýmkoľvek spôsobom.

va

Kde sú dvaja... v mojom mene, tam som i ja

Unavený cestovaním zastal som pri dverach jedného z mála domov vzdialených od mestečka, a zaklopem. "Vojno..." ozval sa zvnútra známy hlas brata. Vstúpil som a pozdravil, ohliadajúc sa po kuchyni po ďalších členoch rodiny, len čo brat odzdvavil, pýtam sa: "Kde je rodina?" "Všetci odišli do P. na také väčšie zhromaždenie. Nebud' smutný" - pokračoval - "urobíme si zhromaždenie my traja..." Súc ešte ako

"dieťa", pýtam sa: "Kto ešte príde?" - "Nechaj sa prekvapiť", odpovie s milým úsmevom.

Brat ukončil neodkladné práce v dome, sadli sme za stôl, po modlitbe otvoril Knihu kníža a prečítal z Mt 18,20: "Lebo kde sú dvaja alebo tria zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede." Prvýkrát som počul toto slovo, ale navždy som si ho zapamätať. Nie preto, že som ho iba počul, ale preto, že som ho prežil. Skrže nasledujúci text z 1. kap. listu Pavla Efezánom a vzájomné sa potešovanie, napomínanie či vyučovanie, prežili sme skutočne obecenstvo s príomným Pánom. Čas sa rýchlo minul, bolo poludnie, ukončili sme naše

obecenstvo modlitbami, vďační a radostní lebo "...videli sme Pána".

Nasýtený duchovne, bolo žiaduce nasýtiť aj naše telo. No k obedu nebolo nič pripravené. Spoločne sme si uvarili zemiakovú polievku a majúc chlieb, s vďakou a s radosťou sme požili pokrm.

Pri rozlúčke, pozrúc si do očí, zaligotali sa v nich slzy radosti. Po vrúčnom objatí a bozkú bratskej lásky, podajúc si pravice s prianím a žehnaním všetkého dobrého od Pána, uberal som sa k domovu. Idúc cestou, z hľbky duše som ďakoval Pánovi za radostný a požehnaný deň, v ktorom naplnil to drahé zasluženie: "Tam som i Ja". Preto na ten deň nemôžem zabudnúť. Or

Apoštol Petr psal také o utrpení...

Výběr z knihy br. L. P. Křesiny: První Pavlova modlitba v listu Efesanském

Apoštol chce rozptýlené, pronásledované, trpící Křesťany seznámit s tím, jak Bůh hledí na všechno, čím procházeli (1Pt 2,21; 4,12.13):

A. Utrpení, kterým věřící prochází jako Křesťan (tj. pro Krista, pro vyznání jeho osoby), je součástí Křesťanova povolání, patří k němu.

B. Utrpení bylo Kristův úděl, proto jeho učedník nemůže očekávat nic jiného.

C. Křesťan se nemá nikterak pozastavovat nad utrpením. Petr volí pozoruhodná slova: "Nepovažujte za něco divného" (cizího, mé xenizethē). Význam tohoto slova je: 1. přijmout jako hosta, hostiti (Sk 10,23; 28,7; Žd 13,2). 2. Být překvapen něčím jako cizím, neočekávaným, novým. To je význam našeho textu...

D. Utrpení pro Krista má být naším očekávaným společníkem, který jde spolu s námi na naší cestě za Pánem: "jako by se vám dalo (přihodilo) něco zvláštního" (cizího, xenos)...

Slovo "přihodilo" - symbainó má první význam: spolu chodit, společně kráčet. Pro některé však: Věřit v Krista a být spasen, to je žádoucí. Pokračovat na cestě za Kristem a mít za společná utrpení, to je nežádoucí.

E. Křesťan má hledět na pronásledování a výsledné utrpení jako na příležitost, kterou Bůh použije k vyzkoušení Božího dítěte. Křesťan má možnost osvědčit svou lásku, věrnost a oddanost svému Pánu...

F. Křesťan se má rádovat, že utrpení pro Krista je příležitostí k "obecenství s Kristovými utrpeními". Takový druh utrpení je vlastně prokázání velké cti Křesťanovi.

G. Křesťan má snášet utrpení pro Krista s tím vědomím, že při zjevení Krista ve slávě se bude "rádovat s plésáním", protože to bude příležitost odhalení, zjevení pravého opaku utrpení - slávy.

Tyto úvahy br. L. Křesiny vyjdou, dá-li Pán, koncom ledna 1993.

upr. Jos

Zprávy ze sborů

Bratr VINCENT DIATKA prijal Pána Ježiša nadšené už ako mladý muž. Stál na začiatku práce Kresťanských sborov na Ostravsku, celý život zde v duchovnej oblasti věrně sloužil. Odtud ho také dne 5. 11. 1992 Pán v 84 letech povolal k sobě.

Bratr Diatka byl znám ako neohrozený a nekompromisný zastánce práv kresťanů a sborů pred predstaviteľmi totalitného režimu na všech jeho stupních. Stejně neoblomně hájil tradice bratrského hnutí, jak je pochopil a přijal.

Snad nejznámější byla ovšem jeho služba poselstvím evangelia "v čas neb v nečas" (2Tm 4,2), ze stupně ve shromážděních stejně jako v nesčetných osobních kontaktech s lidmi. Vedle těžké práce ve Vítkovických železárnách šířil Boží zvěst v celé Ostravě i širokém okolí, kde navštěvoval řadu shromáždění, ale i osamělé lidi; věřící povzbuzoval, s neobracenými hovořil o spasení a vždy se při tom projevovaly jak vrozená naléhavost, tak Bohem darovaná laskavost, které vytvořily kouzlo jeho osobnosti. Zdálo se, že bezedná je i jeho energie pro praktické projevy kresťanské lásky, například při pravidelných denních návštěvách nemocných.

Až v "přečasových" čtyřech a půl letech života (Ž 90,10) poznal, co to je slabost těla a v posledních dnech i "údolí stínu smrti". Zemřel tiše a při uložení jeho těla do hrobu i při následném vzpomínkovém shromáždění v Ostravě se sešlo nejenom několik stovek věřících ze severní Moravy a celé ČSFR, ale i bývalí spolupracovníci, sousedé a přátelé. Nebyl člověkem, který by nic nedělal, a tedy nic nepokazil. Byl to Boží služebník, jehož víra je hodná následování (Žd 13,7).

V ranných hodinách 2. októbra 1992 povolal Pán Ježiš do připraveného nebeského domova sestru MUDr Lydiu Cebovú z Bratislav. Tí starší ju možno skôr poznali pod menom Lydka Boćcová. Dá sa o nej povedať, že bola lekárkou zboru. Roky sa stala o nemocných bratov a sestry, až napokon sama prechádzala ťažkými nemocami, kym si ju Pán nedvolal. Dožila sa v tomto slzavom údolí 62 rokov. Z ľudského hľadiska ešte je to produktívny vek, no Pán má pre každého z nás vymerané časy pobytu na zemi. V týchto časoch sa dá veľa stihnúť, no i veľa stratíť.

Kto sa obráti k Pánovi Ježišovi Kristovi, má v ňom svojho osobného Spasiteľa a

žije pre Noho, môže byť odvolaný kedykoľvek a všetko to najdôležitejšie stihol. Patrí medzi týchto blažených ľudí i zosnulá sestra Lydka.

Od rannej mladosti žila pre Pána a Jeho ľud. Veríme, že sa s ňou stretнемe doma, v nebesiach. Posúdenie jej života

a odmeny necháme na Toho, ktorý ju vykúpil svojou krvou a má na to jediný kvalifikáciu i právo. Aj keď nám je smutno, skláname sa pred Jeho vôľou.

jk

Nové Mesto nad Váhom. Na obrázku vidíte zborový dom, v ktorom sa schádzajú veriaci aj zo širokého okolia. V prízemí je Predajna kresťanskej literatúry, prvá v rámci našich zborov. Požehnanú evanjelizačnú prácu v nej vykonávajú manželia Schniererovi. Prajeme im, aj zboru v Novom Meste, Pánovu milosť v službe pre Božie kráľovstvo.

jos

Vydavatelství Kresťanských sborů informuje:

Doporučujeme Vám, drazí čtenári, aby ste využili príležitosť vánoc a Nového roku k zasláni dárku Vašim neobrácenej pôvodnej a známym ve formě knížky s evangeliem. Protože v priešom roce sa bude platit daň z pridané hodnoty, k cenám knížek bude ještě pripočtena tato 5 % daň. Proto si objednejte (i pro sbory) publikace ještě v letošním roku.

K titulom vydaných knížek, uvedených v minulém čísle časopisu, ještě dodávame:

H. a G. Taylorovi: Duchovní tajemství Hudsona Taylora - knížka pojednává o osobě a dôležitosti misionára z Anglie, ktorý sa stal v druhej polovine minulého storočia průkopníkom evangelizácie v vnitrozemí Číny. Přítom môžeme sledovať jeho duchovní vzrast a zápas o plnosť života s Pánem. Formát A5, 180 stran, cena kolem 35 Kčs.

C. S. Lewis: Problém bolesti - tento známý anglický vysokoškolský profesor je autorem mnoha knih, zejména pro intelektuály. Byl ateistou, ale pak prožil znovuzrození. V této knížce odpovídá na základní lidskou otázku: Proč je na tomto světě tolik zla a bolesti, jestliže Bůh existuje? Proč to dovolil? Knížku přeložili milí Nogoví z Kanady, kteří často navštěvují ostravský sbor. Formát A5, 104 strany, cena kolem 25 Kčs.

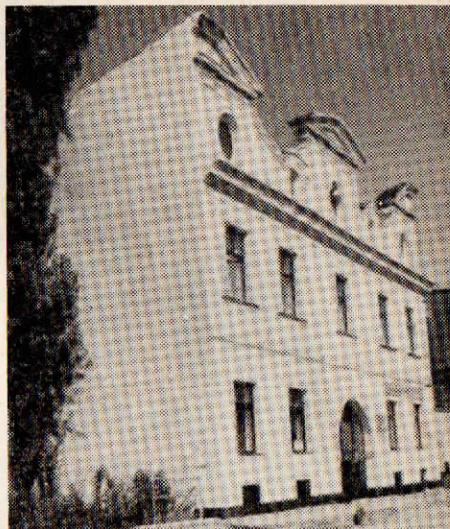
Martyn Lloyd-Jones: Od strachu k víre - (slov.) cena kolem 18 Kčs.

Rozbořem knihy proroka Abakuka se známý autor zabývá problémom strachu a důvěry Bohu.

Corrie ten Boom: Ježíš je vštež - tuto knihu si mnozí čtenári objednali u nás již pred rokem. A nyní ji vydalo Nakladatelství a vydavatelství Rady Církve bratrské v Praze, s ktorým jsme mali dohodu o zakoupení časti nákladu. Knihá má 182 stran, zmenšený formát A5, a cena je 36 Kčs. Môžete si ji objednať u nás. Holandská Corrie ten Boom bola mimořádná Božia žena. Přežila koncentrační tábor a po válce zakládala asylové domy pro bývalé vězně nacistů v Holandsku i v Německu. V knize vypráví podivuhodné zkušenosti víry v Pána Ježiše Krista za těžkých okolností. Byla světoznámou evangelistkou.

*****

152

Ve spolupráci s manžely Nogovými z Kanady a Steigerovými (USA) vydali jsme skripta k listu Filipským a uspořádali setkání s bratrem Jimem Birdem z PRECEPT MINISTRIES (USA) k metodě studia Písma "O Slově doslovně". Nyní Vám sdělujeme, že třídenní kurs vedoucích skupinek k této metodě se uskuteční, dá-li Pán, ve dnech 4. - 6. 2. 1993 v Ostravě. Kurs povede br. Jim Bird. Ti bratři a sestry, kteří se kursu zúčastní, mohou pak vést studium ve sborech nebo v oblastech podle skript, které budou postupně k dispozici. Do tisku jsou připravena skripta Manželství (vhodné k probírání v mládeži) a Genesis I. (pro dorost i mládež). Prosíme všechny zájemce o třídenní kurs v Ostravě, aby se přihlásili na adresu vydavatelství nebo redakce tohoto časopisu do 10. 1. 1993. Platí to i pro ty bratry a sestry, kteří projevili zájem o tento kurs již 12. 9., protože došlo k upřesnění termínu. Počet účastníků je omezen, proto bez přihlášení a našeho potvrzení, že s účastí počítáme, budou muset další zájemci počkat až do června 1993, kdy bude druhý běh kursu.

KPK z Hradce Králové nás požádalo o zveřejnění tohoto inzerátu:

Pěkný dárek z nabídky KPK - puzzle. Přiběhy z Bible - skládanka ze 240 dílků s biblickým soutěžním kvízem a hodnotnými cenami pro úspěšné luštitele. Velký formát 84x60 cm, barevné ilustrace známého španělského malíře, spojení současnosti s biblickými motivy. Mimořádná cena Kčs 79 + poštovné (min. 2x méně než obdobné z dovozu). Objednávejte u KPK, P.O.Box 30, 500 01 Hradec Králové. Tel. a fax (049)26195. Na požádání Vám bezplatně zašleme také evangelizační literaturu.

Vydavatelství od 1.1.1993 bude podle obchodního zákoníku společnost s r. o., zakladatelem jsou Kresťanské sbory, Rada starších Brno. Bude mít název ALEF.

jos

Přečetli jsme ...

Z jiného světa (MSD 20. 10. 1992):

Skutečně jak z jiného světa připadá epizoda, která se odehrála v dnešním světě ryze materialistického shonu za penězi, hmotnými statky a světskými požitky.

Sekretariát ředitele Třineckých železáren navštívil člověk s tím, že musí hovořit s nejvyšším šéfem podniku, děj se co děj. Když se mu dveře ředitelny otevřely, vyklopil takřka neuvěřitelný přeběh: Před lety jako zaměstnanec železáren odcizil v podniku materiál, po čase se odstěhoval do zahraničí, kde se obrátil na víru, a nyní, pochopiv desatero Božích přikázání, nemůže jinak než vyrovnat dluh svědomí. Před užaslého ředitele vyklopil sto dolarů, na tolik spočítal škodu, kterou předávno tomu způsobil podniku. Marné bylo přemlouvání, že krádež je dálno promlčena a že podnik žádnou týmu nezaznamenal. A pak, jak účetně vyřešit zpozdilé hnuti myslí?

Svědomí a křesťanská zárlputilost nakonec porazily předpisy a záležitost vyřešil vedoucí finančního oddělení. Stodolarovou bankovku zaknihoval jako dar. Ale jakýpak dar, když jde de facto o splacení dluhu, který měl podnik dálno vést třeba jako nedobytnou pohledávku?

To je však už banální starost dnešního světa, který složitými předpisy a zákony zkomplicoval vztahy, na jejichž soulad kdysi stačilo deset příkázání vytesaných do kamenných desek... stálo by to za to oprášit je!

Z OBSAHU XXIV. ROČNÍKU

47 876

Výklyady

- Sedm podobenství z Mt 13 (hk) - 1
- K výkladu podobenství (P.P.) - 45
- Ešte k výkladu Pánových podob. (jh) - 94
- Památku Páně (F.J.K.) - 57
- Zápas v Getsemanci (pk) - 74
- Prídem zas (jk) - 29
- Kázat uistenie, že sme prijatí Bohom - 108
- Jedidiah (kk) - 129

Aktuální problémy

- Bratče, byl jsi pokřtěn Duchem sv.? - 42
- Hovorenje jazykmi (mk) - 6
- O duchovních darech (tp) - 33
- Přijali jste Ducha svatého, uvěřivše? - 63
- Existují dnes kouzelníci? (šef) - 52
- Co je za psychotronikou? (K.B.) - 77
- Moje milá sestro (a) - 98
- Patří láska a trest dohromady? (L.H.) - 81
- Máte rádi své děti? (sl) - 112
- Křesťan a televize (tp) - 86
- Půjčky - ano či ne? (tp) - 125
- Na křížovatce dějin (tp) - 105
- Vianoce trochu inak (jk) - 136

Biblický zeměpis

- To je Izrael (jos) - 11,48,66,90, 117, 140
- Izrael, největší srážky za 140 let (LH) - 44

Básně

- Záření Ducha života v dědictví otců - 15
- Teraz mohu odíti (jk) - 47
- Přátelství (I.S.) - 65
- Vezmí kříž svůj a následuj mne (Z.G.) - 89
- Pod slnkom (jk) - 130
- Láska (Z.G.) - 144

Dopisy

- Vydávejte svědectví (D.Z.) - 18
  - Z dopisu vojakovi (va) - 41
  - Z dopisu čtenářů (P.P.) - 45, (fd) - 80
  - Z dopisu rodičům r - 121
  - Historie**
  - J. A. Kornenský (kk) - 16
  - Jak jsme se kdysi scházeli (r) - 114
- Osobnosti bratského hnutia 76
  - Spomienky - odkazy (vh) - 54

Svědectví

- Boží cesty (J-ňák) - 22
- Milí priatelia (F.K.) - 24
- Modlitba pro pět prstů (J-ňák) - 60
- Nebeská ochrana (th) - 10
- ...Som i ja (Or) - 149

Úvahy

- Bud pevný a silný (pk) - 30
- Daj mi (jk) - 107
- Drobty z Pánova stolu (J-ňák) - 93
- Dva bohové (DrJM) - 88
- Hranice (skr) - 69
- Hráz (skr) - 124
- Kapky (skr) - 133
- Kiwi (skr) - 38
- Mami, čítaj dálej (jc) - 39
- Mezi nevěřícími (DrJM) - 73
- Na čem je založen váš názor? (tp) - 59
- Otcovy myšlenky... syna (DrJM) - 95
- Ovce (DrJM) - 73
- Ruky (va) - 37
- Sklizeň slávy (DrJM) - 113
- Smrť na priecestí (jk) - 40
- Velké shromáždění v ovzduší - 113
- Volby (jk) - 62
- Zanesený přístav (tp) - 134

Názory - postoje:

- Falošný Mesiáš žije v Uruguaji (a) - 59
- Zprávy - misie**
- Dobrá správa z Juhoslávie (V.M.) - 20
- Dôležitosť slova (va) - 149
- Hannu Haukka, evangelizace - 144
- Křesťané v Japonsku (Z.M.) - 79
- Misie "Svetlo evangelia" - 127
- Ostrava • 92 (tp) - 70
- Policejní vozy do Rumunska (G.Z.) - 54
- Pozdrav z Číny (Z.M.) - 97
- O návštěve v Juhoslávii (pk) - 123
- Radost zo služby - 143